

Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

Ke spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání ve smyslu § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku je třeba, aby došlo ke zmaření nebo podstatnému ztížení výkonu rozhodnutí o věci nebo jiné majetkové hodnotě, a to určitým nakládáním s věcí, které se takové rozhodnutí týká. V případě, že dlužník zničí, poškodí, zatají, zcizí, učiní neupotřebitelnou nebo odstraní věc, na kterou by se mohl vztahovat výkon rozhodnutí, jež podle očekávání bude v budoucnu vydáno (tzn. zatím žádné takové konkrétní rozhodnutí neexistuje), nejde o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ale o trestný čin poškození věřitele podle § 222 tr. zákoníku.

Není vyloučen jednočinný souběh trestného činu poškození věřitele podle § 222 tr. zákoníku s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Takové právní posouzení by přicházelo v úvahu, když dlužník zmaří (byť jen částečně) uspokojení pohledávky věřitele tím, že věci nebo jiné majetkové hodnoty podléhající výkonu rozhodnutí (prodejem věcí nebo jiných majetkových hodnot) pro pohledávku věřitele např. prodá. Pokud by takto jednal dlužník v průběhu řízení o výkonu rozhodnutí ještě před zajištěním jeho určitých věcí nebo jiných majetkových hodnot, dopustil by se jen trestného činu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 tr. zákoníku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 7 Tz 38/2020-455 ze dne 4.11.2020)

Nejvyšší soud projednal v neveřejném zasedání stížnost pro porušení zákona podanou ministryní spravedlnosti ve prospěch obviněných M. P., nar. XY v XY, bytem XY, D. P., nar. XY v XY, bytem XY a právnické osoby M. s. f., IČ: XY, se sídlem XY, proti usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 ZT 306/2019-421, a rozhodl tak, že podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost pro porušení zákona zamítá.

Z odůvodnění:

1. Usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Teplicích ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 ZT 306/2019-421, bylo podle § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno trestní stíhání obviněných M. P., D. P. a právnické osoby M. s. f., stíhaných pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Podle § 307 odst. 3 tr. ř. byla obviněným stanovena zkušební doba v trvání 1 roku.

2. Uvedeného přečinu se obvinění měli dopustit tím, že

1) obvinění M. P. a D. P.

v době ode dne 24. 8. 2018 do dne 6. 5. 2019 v XY, ulici XY, jako jednatelé obviněné právnické osoby M. s. f., za situace, kdy bylo proti obviněné právnické osobě M. s. f., vedeno exekuční řízení exekutorským úřadem Brno - město, na základě exekučních příkazů ze dne 24. 1. 2018, č. j. 169 EX 146/18-16, č. j. 169 EX 146/18-17 a č. j. 169 EX 146/18-18, s úmyslem skrýt příjmy plynoucí z podnikatelské činnosti obviněné právnické osoby M. s. f., před jejich postižením výkonem rozhodnutí,

nechali zasílat takové příjmy na bankovní účet vedený u Air Bank, a. s., čísla XY, pro obviněného M. P., konkrétně příjmy

- ze dne 29. 4. 2018 ve výši 50 000 Kč,
- ze dne 18. 5. 2018 ve výši 287 075 Kč,
- ze dne 18. 6. 2018 ve výši 172 797 Kč,
- ze dne 9. 7. 2018 ve výši 24 179,25 Kč,
- ze dne 18. 7. 2018 ve výši 356 869 Kč,
- ze dne 13. 8. 2018 ve výši 383 684 Kč,
- ze dne 24. 8. 2018 ve výši 250 000 Kč,
- ze dne 19. 9. 2018 ve výši 213 685,22 Kč,
- ze dne 19. 9. 2018 ve výši 13 632,02 Kč,
- ze dne 19. 9. 2018 ve výši 150 000 Kč,
- ze dne 3. 10. 2018 ve výši 15 000 Kč,
- ze dne 17. 10. 2018 ve výši 663 314 Kč,
- ze dne 25. 10. 2018 ve výši 41 410 Kč,
- ze dne 8. 11. 2018 ve výši 392 589 Kč,
- ze dne 17. 12. 2018 ve výši 219 531 Kč,
- ze dne 17. 12. 2018 ve výši 468 903 Kč,
- ze dne 21. 12. 2018 ve výši 115 956,14 Kč,
- ze dne 15. 1. 2019 ve výši 338 919 Kč,
- ze dne 29. 1. 2019 ve výši 242 587 Kč
- ze dne 6. 5. 2019 ve výši 106 842 Kč.

2) obviněná právnická osoba M. s. f.,

v době ode dne 24. 8. 2018 do dne 6. 5. 2019 v XY, ulici XY, prostřednictvím obviněných M. P. a D. P., jako jednatelů obviněné právnické osoby M. s. f., tedy jako statutárních orgánů obviněné právnické osoby, jejichž jednání lze této obviněné právnické osobě ve smyslu zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, přičítat, v rámci činnosti obviněné právnické osoby a v jejím zájmu, za situace, kdy bylo proti ní vedeno exekuční řízení exekutorským úřadem Brno - město, na základě exekučních příkazů ze dne 24. 1. 2018, č. j. 169 EX 146/18-16, č. j. 169 EX 146/18-17 a č. j. 169 EX 146/18-18, s úmyslem skrýt příjmy plynoucí z její podnikatelské činnosti před jejich postižením výkonem rozhodnutí, nechala zasílat takové příjmy na bankovní účet vedený u Air Bank, a. s., čísla XY, pro obviněného M. P., konkrétně příjmy

- ze dne 29. 4. 2018 ve výši 50 000 Kč,
- ze dne 18. 5. 2018 ve výši 287 075 Kč,
- ze dne 18. 6. 2018 ve výši 172 797 Kč,
- ze dne 9. 7. 2018 ve výši 24 179,25 Kč,
- ze dne 18. 7. 2018 ve výši 356 869 Kč,
- ze dne 13. 8. 2018 ve výši 383 684 Kč,
- ze dne 24. 8. 2018 ve výši 250 000 Kč,
- ze dne 19. 9. 2018 ve výši 213 685,22 Kč,
- ze dne 19. 9. 2018 ve výši 13 632,02 Kč,
- ze dne 19. 9. 2018 ve výši 150 000 Kč,
- ze dne 3. 10. 2018 ve výši 15 000 Kč,
- ze dne 17. 10. 2018 ve výši 663 314 Kč,
- ze dne 25. 10. 2018 ve výši 41 410 Kč,
- ze dne 8. 11. 2018 ve výši 392 589 Kč,
- ze dne 17. 12. 2018 ve výši 219 531 Kč,
- ze dne 17. 12. 2018 ve výši 468 903 Kč,
- ze dne 21. 12. 2018 ve výši 115 956,14 Kč,
- ze dne 15. 1. 2019 ve výši 338 919 Kč,
- ze dne 29. 1. 2019 ve výši 242 587 Kč
- ze dne 6. 5. 2019 ve výši 106 842 Kč.

3. Toto usnesení nebylo napadeno stížnostmi žádnými z oprávněných osob a dne 17. 12. 2019 nabylo právní moci.

4. Ministryně spravedlnosti podala dne 29. 9. 2020 u Nejvyššího soudu ve prospěch obviněných proti citovanému usnesení stížnost pro porušení zákona. Poukázala na § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, § 303 odst. 1 o. s. ř., § 306 odst. 1 o. s. ř. a § 307 odst. 1 tr. ř. a uvedla, že obvinění se jednáním, které jim je kladeno za vinu, nemohli dopustit přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Proti právnické osobě M. s. f., bylo vedeno exekuční řízení, v jehož rámci bylo nařízeno provedení exekuce příkázáním pohledávky z vymezených bankovních účtů povinné právnické osoby. Věcmi, jichž se tento způsob provedení exekuce týkal, tak mohly být pouze peněžní prostředky, které se v rozhodném okamžiku nacházely na těchto účtech, nebo peněžní prostředky, které na tyto účty byly připsány dodatečně, nejpozději 6 měsíců ode dne, kdy bylo peněžnímu ústavu doručeno vyrozumění podle § 305 o. s. ř. Exekuční příkazy však nedopadaly na peněžní prostředky, které sice právnické

osobě náležely z titulu jejich pohledávek, ale v důsledku jednání obviněných nikdy nebyly připsány na v exekučních příkazech specifikované bankovní účty povinné právnické osoby. Obvinění M. P. a D. P. tedy takto nejednali ohledně pohledávek, které měla povinná právnická osoba vůči dotčeným bankám, a které tak byly předmětem exekuce. Na základě provedené dokazování proto nebylo možné jednání obviněných podřadit pod státním zástupcem zvolené ustanovení trestního zákoníku a trestní stíhání obviněných v návaznosti na to je podmíněně zastavit. Jednání obviněných by za určitých okolností mohlo naplňovat skutkovou podstatu přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jelikož z trestního spisu vyplývá, že v rozhodné době existovalo více věřitelů, kteří dokonce uplatňovali svoje pohledávky vůči povinné právnické osobě cestou exekuce. V tomto směru však státní zástupce žádné úvahy neučinil, zároveň pohledávka vymáhaná L. V. prostřednictvím předmětných exekučních příkazů byla následně uhrazena. Napadené rozhodnutí pak obsahovalo ještě formální vadu spočívající v tom, že popsaný skutek byl považován za jeden přečin, ačkoliv se jednalo o přečiny dva, první spáchaný ve spolupachatelství fyzických osob ve smyslu § 23 tr. zákoníku, druhý pak podle § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. [418/2011](#) Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „TOPO“), přičítaný právnické osobě.

5. Závěrem ministryně spravedlnosti navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že napadeným usnesením byl porušen zákon v neprospěch obviněných, a to v ustanoveních § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a § 307 odst. 1 tr. ř., dále podle § 269 odst. 2 tr. ř. aby napadené usnesení zrušil, a to včetně všech dalších rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a poté aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

6. K podané stížnosti pro porušení zákona se vyjádřily prostřednictvím společného obhájce obvinění, kteří uvedli, že ji neiniciovali, nepřisvědčili správnosti v ní obsaženému právnímu názoru, a zejména nepovažovali za jisté, že směřuje v jejich prospěch. Ministryně spravedlnosti jako správné shledala posouzení skutku jako trestný čin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ovšem částky, které svým jednáním tzv. odklonili, dosahovaly výše téměř 2 mil. Kč, což by poskytovalo podklad pro aplikaci kvalifikované skutkové podstaty zmíněného deliktu podle § 222 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Taková změna by pro ně byla s ohledem na stanovenou trestní sazbu nepříznivá. Obvinění dovodili, že tvrzené porušení zákona mohlo být jen účelové, aby tento mimořádný opravný prostředek mohl být podán v jejich prospěch, avšak s tím, že skutek byl posouzen mírněji v jejich prospěch. S přihlédnutím k tomu, že dne 17. 12. 2020 uplyne stanovená zkušební doba, během níž vedli řádný život a mělo by tak být rozhodnuto o jejich osvědčení, nemají zájem na tom, aby bylo podané stížnosti pro porušení zákona vyhověno.

7. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství v písemném vyjádření uvedl, že stížnost pro porušení zákona byla podána z podnětu Nejvyššího státního zastupitelství, v návaznosti na sledování činnosti nižších stupňů soustavy státního zastupitelství. Její podstatou je tvrzení, podle kterého posuzované jednání nenaplňuje znaky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a směřuje ve prospěch obviněných. Pokud v ní byla zmiňována možnost postihu obviněných pro spáchání přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 tr. zákoníku, bylo to pouze nad rámec, proto se také odůvodnění stížnosti pro porušení zákona podrobněji nezaobíralo existencí okolností pro použití kvalifikované skutkové podstaty podle § 222 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pro což absentují příslušná skutková zjištění. Poukázal i na možný judikatorní význam rozhodnutí Nejvyššího soudu a navrhl, aby podanému mimořádnému opravnému prostředku bylo vyhověno.

8. Nejvyšší soud přezkoumal podle § 267 odst. 3 tr. ř. napadené usnesení i jemu předcházející řízení a učinil následující závěry.

9. Podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dopustí i ten, kdo zmaří nebo podstatně ztíží výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že zničí, poškodí, učiní neupotřebitelnou, zatají, zcizí nebo odstraní věc, které se takové rozhodnutí týká.

10. Podle § 307 odst. 1 tr. ř. platí, že v řízení o přečinu může se souhlasem obviněného soud a v přípravném řízení státní zástupce podmíněně zastavit trestní stíhání, jestliže obviněný se k činu doznal, nahradil škodu, pokud byla činem způsobena, nebo s poškozeným o její náhradě uzavřel dohodu, anebo učinil jiná potřebná opatření k její náhradě, vydal bezdůvodné obohacení činem získané, nebo s poškozeným o jeho vydání uzavřel dohodu, anebo učinil jiná vhodná opatření k jeho vydání a vzhledem k osobě obviněného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a k okolnostem případu lze důvodně takové rozhodnutí považovat za dostačující.

11. Ke spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání ve smyslu § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku je třeba, aby došlo ke zmaření nebo podstatnému ztížení výkonu rozhodnutí o věci nebo jiné majetkové hodnotě, a to určitým nakládáním s věcí, které se takové rozhodnutí týká. V řízení vedeném stran obviněných bylo poukazováno na exekuční příkazy, citované výše, jimiž bylo nařízeno provedení exekuce příkázáním pohledávek ze tří vymezených účtů povinné obviněné právnické osoby, a to až do výše vymáhané pohledávky a výše jejího příslušenství – jednalo se podle bodu II. výroku exekučních příkazů o jistinu ve výši 42 030 Kč, penále ve výši 153 990 Kč a předběžné náklady exekuce ve výši 60 616,20 Kč, přičemž všechny tři exekuční příkazy byly vydány stran téže pohledávky, ve vztahu ke třem bankovním účtům. Exekuční příkazy se vztahovaly na peněžní prostředky, které se jednak na těchto účtech nacházely v okamžiku, v němž bylo peněžním ústavům doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, a na peněžní prostředky, které byly na tyto účty připsané dodatečně, nejpozději však do 6 měsíců ode dne, kdy bylo peněžním ústavům doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí (§ 306 odst. 1 o. s. ř.). Příkazy přitom byly postižené pouze tyto tři specifikované účty, resp. pohledávky povinné právnické osoby na nich, nikoliv její další majetek, ani účty jejích statutárních orgánů (jednatelů).

12. Z učiněných zjištění je zřejmé, že s prostředky na exekuci postižených účtech nebylo obviněnými nijak manipulováno nebo s nimi jinak neoprávněně nakládáno, žádné takové jednání ani nebylo obviněným kladeno za vinu. Ke zmaření nebo podstatnému ztížení výkonu předmětných rozhodnutí způsobem uvedeným v § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (tedy zničením, poškozením, učiněním neupotřebitelnou, zatajením, zcizením nebo odstraněním věci, které se takové rozhodnutí týká) tak nemohlo dojít. Zmíněné exekuční příkazy pak, jak již bylo řečeno, nedopadaly na peněžní prostředky, které obviněné právnické osobě sice náležely, ale nikdy nedošlo k jejich připsání na v exekučních příkazech specifikované bankovní účty obviněné právnické osoby (např. je držela v hotovosti nebo na jiném účtu), ani na její další majetek, nakládáním s nímž výkon konkrétních exekučních příkazů nijak ztížen či zmařen být nemohl.

13. K tomuto lze pro doplnění odkázat i na odbornou literaturu, podle níž v případě, že dlužník zničí, poškodí, zatají, zcizí, učiní neupotřebitelnou nebo odstraní věc, na kterou by se mohl vztahovat výkon rozhodnutí, jež podle očekávání bude v budoucnu vydáno (tzn. zatím žádné takové konkrétní rozhodnutí neexistuje), nejde o trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ale o trestný čin poškození věřitele podle § 222 tr. zákoníku (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. Komentář. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 3198). Nad rámec posuzované věci lze také ze stejného zdroje (s. 2222) doplnit, že jednočinný souběh trestného činu poškození věřitele podle § 222 tr. zákoníku s trestným činem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku není vyloučen. Takové právní posouzení by přicházelo v úvahu, když dlužník zmaří (byť jen částečně) uspokojení pohledávky věřitele tím, že věci nebo jiné majetkové hodnoty podléhající výkonu rozhodnutí (prodejem věcí nebo jiných majetkových hodnot) pro pohledávku věřitele např. prodá. Pokud by takto jednal dlužník v

průběhu řízení o výkonu rozhodnutí ještě před zajištěním jeho určitých věcí nebo jiných majetkových hodnot, dopustil by se jen trestného činu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 tr. zákoníku. Tento jednočinný souběh by však přicházel v úvahu např. v situaci, kdy by obvinění získali nějaké finanční prostředky přímo z účtu povinné právnické osoby, který byl již předmětem exekuce.

14. Souhrnně řečeno, obvinění nijak nenakládali s věcí, které se exekuční příkazy týkaly, ale s věcí jinou, což ve svém důsledku mohlo mít sice dopad na provedení exekučního řízení, resp. uspokojení věřitele, nicméně nikoli způsobem naplňujícím všechny znaky aplikované skutkové podstaty.

15. Podpůrně je možné odkázat i na předmětné exekuční příkazy, které výslovně (bod IV. jejich výroku) povinné obviněné právnické osobě stanoví okamžikem doručení exekučního příkazu peněžnímu ústavu ztrátu práva nakládat (dále upřesněným způsobem) s prostředky na účtu, nikoli však provádět jiné dispozice se svým majetkem.

16. Nejvyšší soud současně doplňuje, že v usnesení o zahájení trestního stíhání obviněných i v rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání byla vždy vyslovena kvalifikace jednání [podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku], v usnesení o zahájení trestního stíhání (proti kterému však stížnost pro porušení zákona nesměřuje) byl připojen i právní závěr, podle kterého obvinění svým jednáním podstatně ztížili výkon zmíněných rozhodnutí, vydaných v exekučním řízení (ve smyslu návěti § 337 písm. 3 tr. zákoníku), nicméně ani v jednom z těchto rozhodnutí nelze nalézt právní závěr stran konkrétního úkonu obviněných ve smyslu písm. a) tohoto ustanovení, tedy jaká varianta jim byla vlastně kladena za vinu. Jinak řečeno, bližší závěry, zejména ve vztahu k jaké věci, již se týkala zmíněná rozhodnutí, měli obvinění jednat, a jak byl tento způsob konkrétně kvalifikován [jakou alternativou podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku], z uvedených rozhodnutí nevyplývají.

17. Rovněž je namístě akceptovat, že, jak doplnila ministryně spravedlnosti v závěru stížnosti, pokud by již mělo být ve věci konstatováno spáchání trestné činnosti, měl být s ohledem na okolnosti učiněn závěr o dvou trestných činech, jednoho spáchaného ve spolupachatelství fyzických osob ve smyslu § 23 tr. zákoníku a druhého spáchaného podle § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) TOPO, přičítaného právnické osobě.

18. Pokud proto došlo k podmíněnému zastavení trestního stíhání obviněných vedeného pro přečin podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, je namístě se ztotožnit s názorem ministryně spravedlnosti, podle něhož se ho obvinění tvrzeným jednáním dopustit nemohli a tudíž trestní stíhání obviněných pro jeho spáchání ani nemohlo být ve smyslu § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno, neboť pro takové rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky.

19. Dále pak Nejvyšší soud souhlasí i s tvrzením ministryně spravedlnosti, podle něhož by jednání obviněných mohlo naplňovat znaky trestného činu poškození věřitele ve smyslu § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Bylo by však nutné posoudit, zda vůbec a případně v jaké výši došlo ke zmaření uspokojení věřitelů, zejména s přihlédnutím k tomu, že obviněná právnická osoba byla a patrně i je podnikatelsky aktivní a svůj (tento konkrétní) závazek, k jehož uspokojení směřovalo exekuční řízení, byť nikoli včas, splnila (z opatřených podkladů jsou ovšem zřejmé obtíže obviněné právnické osoby i při plnění dalších závazků, resp. vedení i dalších exekucí, komplexnější závěry daným směrem ale prozatím učiněny nebyly). K trestní odpovědnosti podle § 222 tr. zákoníku pak nestačí, jestliže dlužník jen oddálí, popřípadě ztíží uspokojení svého věřitele, pokud věřitel má možnost uspokojit svou pohledávku z jiného dlužníkovy majetku (srov. rozhodnutí publikované pod č. [41/1990](#) Sb. rozh. tr.). Dokonán (tedy však může být zvažována kvalifikace určitého jednání jako pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku) je tento delikt, pokud dlužník v důsledku majetkových dispozic či jiných jednání uvedených v § 222 odst. 1 tr. zákoníku již není schopen poskytnout věřiteli plnění v celém rozsahu v souladu s obsahem závazkového právního vztahu a dlužník již nemá vliv ani na to, aby byl nebo bude jeho závazek vůči věřiteli splněn jinak než z dlužníkovy majetku (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze

dne 11. 4. 2018, sp. zn. 5 Tdo 876/2017). Není potom důvodu bez dalšího dovozovat potřebu aplikace kvalifikované skutkové podstaty podle § 222 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, jak to činili obvinění ve vyjádření, a to s odkazem na výši finančních prostředků, které byly zaslány na jiný než podnikatelský účet společnosti, ve výši cca 4 mil. Kč, neboť případná škoda ve smyslu citovaného ustanovení [§ 222 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku], vzniklá na straně poškozeného, by mohla dosahovat jen výše jeho pohledávky (půjde o škodu na majetku věřitele). Zohlední-li se shora zmíněné exekuční příkazy, posuzovaná pohledávka (tedy opět tato konkrétní) včetně penále činila cca 200 000 Kč. Opět je ovšem třeba připustit, že uvedený závěr vyplývá z aktuálního skutkového stavu věci a rozsahu učiněných zjištění (bez zohlednění dalších závazků), jejichž změna by při dalším postupu ve věci nebyla vyloučena.

20. Pro konečné posouzení důvodnosti stížnosti pro porušení zákona bylo nutné vyhodnotit, zda reálně směřuje ve prospěch obviněných, jak byla ministryní spravedlnosti podána, či nikoli. Podle § 273 tr. ř. by totiž v novém řízení nemohlo dojít ke změně rozhodnutí v neprospěch obviněných. K tomuto posouzení nelze přehlédnout závěry vyslovené soudní praxí, podle nichž je třeba zásadu zákazu reformationis in peius důsledně chápat jako garanci svobody odvolacího práva (zaručené hlavou pátou Listiny základních práv a svobod) a v důsledku toho i práva na obhajobu. Proto je třeba jej pojímat co možná nejdíleji. K extenzivní aplikaci zákazu reformationis in peius vede i zřejmý fakt, že posledním arbitrem toho, co je či není ku jeho prospěchu, by měl být zásadně obviněný, nikoli soud, který je nepochybně při úvaze, zda nějaká změna obviněnému prospívá či nikoli, veden i vlastními hodnotovými představami (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 670/05).

21. Obvinění, kteří projednávanou stížnost pro porušení zákona nepodali (nemohli být k tomu oprávněnou osobou) a podle svého vyjádření ani neiniciovali, přitom společně a jednoznačně ve svém vyjádření k tomuto mimořádnému oprávněnému prostředku - jenž je průlomem do právní moci rozhodnutí, tedy je při jeho akceptaci rovněž nutné zvažovat zájem na stabilitě a nezměnitelnosti vydaných rozhodnutí - uvedli, že nemají zájem na tom, aby mu bylo vyhověno, zejména s ohledem na skutečnost, že dne 17. 12. 2020 uplyne zkušební doba podmíněného zastavení jejich trestního stíhání a mělo by dojít k rozhodnutí o osvědčení podle § 308 odst. 1 tr. ř., což shledali pro sebe příznivějším závěrem, resp. příznivějším konečným rozhodnutím ve věci.

22. S podpůrným přihlédnutím k tomu, že pokud by bylo stížnosti pro porušení zákona vyhověno, bylo by naopak nutné alespoň po nějakou dobu pokračovat v přípravném řízení, konkrétně ve vyšetřování, přičemž by patrně bylo namístě doplnění dokazování za účelem posouzení možnosti spáchání jiného než doposud dovozovaného deliktu, Nejvyšší soud v daném případě respektoval hodnotové představy obviněných, podle kterých je takový postup, a zejména možný závěr řízení, pro ně méně výhodný. Proto je namístě konstatovat, že stížnost pro porušení zákona ve svém důsledku směřuje v neprospěch obviněných a, byla-li podána v jejich prospěch, není možné jí přisvědčit.

23. S ohledem na to Nejvyšší soud podle § 268 odst. 1 písm. c) tr. ř. podaný mimořádný opravný prostředek zamítl jako nedůvodný. Toto rozhodnutí učinil podle § 274 poslední věta tr. ř. v neveřejném zasedání.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušení řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)